

SEVGİSİZLİK ÜLKESİNDE RUHSUZ KALMAK*

Sıla ERBAŞ

Siz hiç özünüzü kaybettiniz mi? Ben kaybettim. Ruhumun karanlık odaları da varmış. Orada kendimi tabettirmeye çalıştım. Yandı. Baskül de artık beni tam yirmi bir gram eksik ölçüyor. Kaybettim, kaybettim. Hayatım parmaklarımın arasından kaydı gitti. Yeniden kazanmaya da çalışmadım. Üstelik artık iyi olmayı hayal bile edemiyorum. Kendimi korkunun ve endişenin kollarına bıraktım.

* *Künye: Erbaş, Sıla (2020). “Sevgisizlik Ülkesinde Ruhsuz Kalmak”. Simit Çay Betik, S. 1, s. 95-96.*

oka önceleri her gece dşlerimle sohbet ederdim. Mutlu bir aileye sahip olduğumu, eşimin beni çok sevdiğini, bir evladımın olduğunu... Tüm pasta mumlarımı mutlu bir aile kurmayı diliyorum diye üfleme kısmından nasıl bu zamanlara geldim inanm hiç bilmiyorum. Ama zaman acımasız. Akıp gidiyor kum taneleri gibi. Seimlerimiz takip ediyor sonra bizi.

O dş gecelerinden, takip eden seçimlere ve acımasız gerçeklere düştüm. Beton etkisiyle ilk önce boynum sonra kalbim kırıldı. Çok sevdim, çok sevildim belki. Lâkin hep azaldım, hep eksildim. Olgun bir ruh, bir öz bekledim. Benden olan. Bana yakın. Beni yol’umda tutan. Onu yol’unda tuttuğum...

Bize ok Őey öğretti büyüklerimiz. İlk önce ruhu doymalı insanın dediler. nemli olan madde değil özdür dediler. Ben onlara inanmıştım. Sanırım bir tek ben inanmışım. Őimdi bu iki katlı evde yalnız yaşayan bir kadınımdır. Cinsiyetsizim çizdiğim resimler gibi. Tutunmaya çok çalıştım. Yapamadım. Sanatım beslendi belki. Ama ben hiç mutlu olamadım. Çok az Őey istediğimi sanmıştım. Hayat bana bol para, n ve maddeye tapan insanlar verdi. Ben ise doğmamış evladımın yokluğunda, bu sevgisizlik ülkesinde hep eksik kaldım.